

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

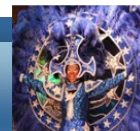
Życząc udanej, tak jak w magicznym Rio de Janeiro, zabawy w ostatni weekend karnawału, zachęcamy do lektury marcowego wydania Biuletynu, w którym przedstawiamy następujące zagadnienia:

- Stanowisko fiskusa w sprawie braku obowiązku opodatkowania przychodu pracownikowi z tytułu uczestnictwa w spotkaniu z kontrahentem
- Kaucja gwarancyjna i nieopłacona rata leasingowa a koszty uzyskania przychodów w związku z art. 15b ustawy o PDOP
- Kara za odstąpienie od umowy, której celem jest przeciwdziałanie nadmiernym obciążeniom finansowym może stanowić koszt podatkowy
- Zmiany dotyczące odliczeń podatku VAT od samochodów, które wejdą w życie 1-ego kwietnia 2014 roku
- Obowiązek podatkowy w zakresie VAT od usług bezumownego najmu

Mamy nadzieję, że i tym razem zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych okażą się dla Państwa pomocne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji. Pozostajemy do Państwa dyspozycji w razie potrzeby szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek– Sieradzka*

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDF)

POSILEK Z KONTRAHENTEM NIE STANOWI PRZYCHODU PRACOWNIKA

W interpretacji IPTPB1/415-710/13-4/MD z dnia 10 lutego 2014 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi zajął się kwestią określenia obowiązków pracodawcy jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych w związku z finansowaniem posiłków spożywanych przez pracowników podczas spotkań z kontrahentami. We wniosku przedstawiono następujący opis stanu faktycznego (jako zdarzenia przyszłego: Wnioskodawca jest firmą handlową, która w związku z rodzajem i zakresem prowadzonej działalności wysyła pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowników sprzedaży, przedstawicieli handlowych i serwisantów w podróże służbowe na terenie kraju, sporadycznie również za granicę. Podróże te trwają 1, 2 lub 3 dni, co odpowiada zakresowi obowiązków służbowych pracowników. Podczas podróży służbowych delegowani pracownicy często spotykają się z kontrahentami Wnioskodawcy, zapraszani do restauracji gdzie spożywają wspólny posiłek. Czasami jest to konieczność, bo nie ma innej możliwości (miejsca) zorganizowania spotkania. Rachunek (fakturę) za posiłek, płacony jest kartą płatniczą Wnioskodawcy, bądź kartą płatniczą lub gotówką pracownika rozliczaną z udzielonej mu zaliczki. Zawsze zatem za posiłek pracownika spożyty w trakcie podróży służbowej podczas spotkania z kontrahentem koszt ponosi Wnioskodawca, jako pracodawca. W związku z powyższym powstała wątpliwość, czy posiłek spożyty przez pracownika na spotkaniu z kontrahentem pracodawcy będzie przychodem pracownika ze stosunku pracy, od którego Wnioskodawca - będący płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązany jest pobrać zaliczkę na ten podatek dochodowy i odprowadzić go do właściwego organu podatkowego, a jeśli tak to jak obliczyć wartość tego przychodu i wartość podatku. Wnioskodawca uznał, że powyższe nie powinno rodzić żadnych dodatkowych przychodów i obowiązków podatkowych, tak dla pracodawcy, jak i pracownika. Organ podatkowy przychylił się do powyższej opinii, opatrując

Dla oceny skutków podatkowych posiłku udostępnionego pracownikowi, konieczne jest zdefiniowanie pojęcia nieodpłatnego świadczenia.

ją dodatkowo takim komentarzem: „(...) Dla oceny skutków podatkowych opisanej sytuacji konieczne jest więc zdefiniowanie pojęcia nieodpłatnego świadczenia. Ponieważ przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie zawierają takiej definicji przy interpretacji tego pojęcia odwołać się należy do jego słownikowego znaczenia. W związku z powyższym stwierdzić należy, że świadczeniem nieodpłatnym jest świadczenie "niewymagające opłaty, takie za które się nie płaci, bezpłatne" (Nowy Słownik Języka Polskiego, PWN, Warszawa 2003 r.). W orzecznictwie sądowym przyjmuje się natomiast, że nieodpłatne świadczenie obejmuje nie tylko świadczenie w cywilistycznym znaczeniu, ale w jego zakres wchodzi także wszystkie zjawiska gospodarcze i zdarzenia prawne, których następstwem jest uzyskanie korzyści kosztem innego podmiotu lub te wszystkie zdarzenia prawne i gospodarcze, których skutkiem jest nieodpłatne, tj. niezwiązane z kosztami lub inną formą ekwiwalentu, przysporzenie majątku tej osobie, mające konkretny wymiar finansowy. Warto również wskazać, że skoro nieodpłatne świadczenie jest jedną z kategorii przychodu, wymienioną w art.

12 ustawy, to jako takie powinno spełniać ogólne kryteria przychodu. Z istoty podatku dochodowego wynika, że jest on ciężarem publicznoprawnym od przyrostu majątkowego (dochodu), a zatem przychodem - jako źródłem dochodu - jest tylko taka wartość, która wchodząc do majątku podatnika może powiększyć jego aktywa.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, że o nieodpłatnym świadczeniu, mającym cechy przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym można mówić w sytuacji, gdy: (i) podmiot, na rzecz którego dokonywane jest tego rodzaju świadczenie odnosi korzyść, a więc musi zaistnieć u niego trwałe przysporzenie majątkowe; (ii) korzyść ta musi zostać odniesiona kosztem innego podmiotu, a więc powinna istnieć możliwość ustalenia kto poniósł ekonomiczny ciężar owego przesunięcia majątkowego, (iii) korzyść musi mieć konkretny wymiar finansowy, (iv) świadczenie musi mieć nieodpłatny charakter. Nie może ono zatem wiązać się z jakimkolwiek ekwiwalentem ze strony podatnika. Nie ma przy tym znaczenia, czy ów ekwiwalent pozostaje w ekonomicznej równowadze ze świadczeniem. Jeżeli podmiot zobowiązany jest do jakiegokolwiek świadczenia

wzajemnego, choćby miało ono wymiar symboliczny nie można mówić o nieodpłatnym świadczeniu. Odnosząc powyższe ustalenia na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że spożyty w czasie spotkania z kontrahentem Wnioskodawcy posiłek, można traktować po stronie pracowników, jako narzędzie służące prawidłowemu wykonaniu przez nich obowiązków służbowych. Brak jest zatem podstaw do twierdzenia, że posiłki finansowane przez Wnioskodawcę w celu efektywnego przeprowadzenia spotkania stanowią dla pracowników jakiegokolwiek przysporzenie. W konsekwencji, wartość tych usług nie stanowi dla pracowników przychodu ze stosunku pracy z tytułu nieodpłatnego świadczenia, podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Atmosfera spotkania, której sprzyja wspólne spożywanie posiłku ma wpływ na ewentualne korzyści finansowe płynące dla Wnioskodawcy ze współpracy z podmiotami reprezentowanymi przez osoby uczestniczące w spotkaniach. Pracownicy nie biorą udziału w spotkaniu jako osoby prywatne ale jako reprezentanci Spółki. Spotkania te mają charakter służbowy i wchodzi w zakres ich obowiązków. W sytuacji, gdy faktyczne korzyści z oferowanych posiłków odnosi przede wszystkim Wnioskodawca, nie Jego pracownicy, nie można stwierdzić, że po stronie pracowników wystąpi przysporzenie majątkowe stanowiące przychód ze stosunku pracy, podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Zatem, na Wnioskodawcy nie będzie ciążył obowiązek obliczenia, pobrania i odprowadzenia zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. (...)"

Spożyty w czasie spotkania z kontrahentem pracodawcy posiłek, można traktować po stronie pracowników, jako narzędzie służące prawidłowemu wykonaniu przez nich obowiązków służbowych.

Nie może więc stanowić nieodpłatnego świadczenia dla pracownika.

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

KAUCJA GWARANCYJNA NIE PODLEGA RYGOROWI art. 15b USTAWY O PDOP

Czy w odniesieniu do kaucji gwarancyjnej potrącaanej przez kupującego (jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń z tytułu niewłaściwego wykonania zlecenia, stosowane głównie przy zamówieniach o charakterze budowlanym) znajdują zastosowanie przepisy art. 15b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, wymagające wyłączenia z kosztów uzyskania przychodów części wynagrodzenia odpowiadającego zatrzymanej kaucji? Organ podatkowy potwierdził, że w takim przypadku nie ma obowiązku stosowania przepisu art. 15 b ustawy o PDOP. W interpretacji ze stycznia 2014 roku IPTPB3/423-435/13-2/PM Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi wskazał: „(...) w umowie na wykonanie robót montażowych określono, że potrącenie przez Wnioskodawcę kwoty zabezpieczenia, tj.: kaucji gwarancyjnej, strony uznają za dopełnienie obowiązku wniesienia zabezpieczenia. Potrącenie to skutkuje kompensatą wzajemnych wierzytelności stron. (...) W przypadku, gdy kaucje gwarancyjne są potrącane przez inwestora przy wypłacaniu należności wykonawcom za wykonane usługi budowlane, za zapłatę należy uznać również kwotę potrąconej kaucji. Kwoty objętej potrąceniem nie można bowiem uznać za kwotę nieuregulowaną w rozumieniu art. 15b ust. 1 (...) gdy dwie strony są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. (...) Słuszne jest zatem stanowisko Spółki, że w takiej sytuacji nie można uznać, że kwota potrąconej kaucji nie jest wierzytelnością nieuregulowaną. Skutek w postaci wygaśnięcia wierzytelności objętej potrąceniem wyklucza uznanie, że należność pozostaje nieuregulowana - wierzytelność na skutek kompensaty wzajemnych należności, więc nie może pozostawać nieuregulowana. (...)”

NIEOPŁACONA RATA LEASINGU TO OBOWIĄZEK KOREKTY KOSZTU

W interpretacji IPTPB3/423-211/13-5/PM Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi potwierdził, że przepisy art. 15b ustawy należy stosować również do rat leasingowych, wynikających z umowy leasingu finansowego, zawartego jeszcze przed dniem 1-ego stycznia 2013 roku. W uzasadnieniu podano: „(...) Poszczególne płatności przekazywane w trakcie realizacji umowy przez korzystającego finansującemu składają się z części odsetkowej oraz części kapitałowej z tytułu spłaty wartości początkowej środka trwałego, będącego przedmiotem leasingu. Raty leasingowe w części odsetkowej są u korzystającego kosztem podatkowym w dacie ich uiszczenia, natomiast nieuregulowanie w odpowiednim terminie spłaty wartości początkowej powinno skutkować wyłączeniem z kosztów odpowiedniej części odpisów amortyzacyjnych od środka trwałego amortyzowanego przez korzystającego. Pod względem terminów płatności każda rata powinna być ustalana i rozliczana odrębnie. Po uregulowaniu zobowiązań korzystający ma prawo do zaliczenia do kosztów podatkowych dokonanych wcześniej zmniejszeń. (...)”

KARA ZA ODSTĄPIENIE OD UMOWY KOSZTEM PODATKOWYM

W interpretacji z dnia 30 stycznia 2014 roku, Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi (IPTPB3/423-467/13-2/KJ) odniósł się do kwestii zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kar umownych za odstąpienie od umowy. W stanie faktycznym będącym kanwą ww interpretacji przedsiębiorcy postanowili o rozwiązaniu za wypłatą przez jednego z nich kary umownej. Co istotne, wartość kary umownej za zerwanie umowy uiszczanej przez podmiot zrywający umowę jest zdecydowanie niższa niż kwota jaką musiałby uiszczyć gdyby umowy nie rozwiązał. Jednocześnie w porozumieniu potwierdzono, że zapłata kar umownych oznacza pełne wywiązanie się przez zrywającego umowę ze zobowiązań i że nie będzie żadnych dodatkowych roszczeń w stosunku niego. Wnioskodawca wniósł o potwierdzenie, że wypłacona przez niego kara stanowi koszt uzyskania przychodów. Swoja opinie argumentował następująco: „(...) Jak wskazuje orzecznictwo sądowe kary umowne inne niż te wskazane w art. 16 ust. 1 pkt 22 ww. ustawy co do zasady stanowią koszt uzyskania przychodów: „(...) co do zasady, kosztem uzyskania przychodów są wszelkie kary umowne oraz odszkodowania zapłacone przez podatnika, które służą interesom prowadzonego przedsiębiorstwa, w tym zwłaszcza prowadzą do wyłączenia lub ograniczenia zbędnych kosztów, z wyjątkiem enumeratywnie wymienionych w art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p.” (wyrok WSA z dnia 22 maja 2012 r., sygn. III SA/Wa 2272/11). Identyfikując pogląd na gruncie wypłaty kar związanych z wcześniejszym rozwiązaniem umowy przyjął NSA, uznając, że: „przyjęcie poglądu, że kara umowna lub odszkodowanie ze swej istoty nie mogą być uznane za koszt uzyskania przychodów, czyniłoby regulację zawartą w art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p. zbędną, (...) w określonym stanie faktycznym, spełniającym przesłanki określone w art. 15 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p. kara umowna może być uznana za koszt uzyskania przychodów.” (wyrok NSA z dnia 17 stycznia 2012 r., sygn. II FSK 1365/10). Podobne stanowisko zostało również wyrażone w uchwale NSA z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. II FPS 2/12, gdzie wskazano, że każdy wydatek służący zabezpieczeniu źródła przychodu powinien być uznany za koszt uzyskania przychodu: „(...) działając w warunkach rynkowych podatnik musi podejmować racjonalne z jego punktu widzenia, oparte na ekonomicznych analizach i kalkulacjach, działania zmierzające do uzyskania możliwie największej efektywności ekonomicznej. Działania te mogą również polegać na dokonywaniu określonych oszczędności, zmniejszeniu kosztów i wydatków, minimalizowaniu strat z określonych segmentów działalności, czy też eliminowaniu nieopłacalnych przedsięwzięć. Gdyby podatnik działań takich nie podejmował, mógłby nie sprostać konkurencji a prowadzona przez niego działalność mogłaby stać się nierentowna i zacząć przynosić straty. Tym samym zagrożone byłoby źródło przychodów, jakim jest prowadzenie działalności gospodarczej w jej całości. W tym sensie, co do zasady, każde tego rodzaju przedsięwzięcie zmierzające do zapobieżenia powstania takiej sytuacji, powinno być postrzegane jako prowadzące do zachowania bądź zabezpieczenia źródła przychodów, a związane z tym koszty, jako koszty uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p.” Stanowisko (...) potwierdzają również organy podatkowe w wydawanych przez siebie interpretacjach (np. interpretacja indywidualna z dnia 31 maja 2012 r., nr IPTPB3/423-158/12-3/PM, z dnia 29 grudnia 2011 r., nr IPTPB3/423-310/11-3/PM, z dnia 12 lutego 2010 r., nr IPPB3/423-846/09-2/JB. Powyższe oznacza, że wydatki Spółki na opisane we wniosku kary umowne stanowią będą koszt uzyskania przychodu, o ile są poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów (art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych).” W powołanej we wstępie interpretacji organ podatkowy uznał stanowisko podatnika za prawidłowe.

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

ZMIANY DOTYCZĄCE ODLICZEŃ VAT OD SAMOCHODÓW

Z dniem 1-ego kwietnia 2014 roku wejdzie w życie kolejna nowelizacja przepisów ustawy o podatku od towarów i usług. Ustawa z dnia 7 lutego 2014 roku, o zmianie ustawy o podatku VAT oraz niektórych innych ustaw, głównie odnosi się do rozliczeń podatku VAT związanych z nabywaniem pojazdów samochodowych oraz kosztów ich eksploatacji.

Nowe przepisy stanowią, że co do zasady generalnej, nabycie samochodu innego niż ciężarowy (to jest o masie całkowitej poniżej 3,5 tony) będzie również dawało prawo do odliczenia podatku VAT. Stopień odliczenia będzie jednak uzależniony od sposobu wykorzystywania, czy też przeznaczenia tego samochodu.

Analiza nowych zapisów ustawy wskazuje, że w stosunku do tych nabywanych/branych w leasing do dnia 31 grudnia 2013 roku, a następnie nabywanych/branych w leasing po dniu 31 marca 2014 roku podatnikom prowadzącym działalność opodatkowaną podatkiem VAT lub nieopodatkowaną ale z prawem do odliczenia, przysługiwać będzie prawo odliczenia 100% podatku naliczonego VAT (od nabycia auta lub też od rat leasingowych), o ile tylko samochód ten w będzie wykorzystywany tylko i wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika. Ustawodawca wskazuje przy tym, że skorzystaniu z pełnego odliczenia podatku VAT, towarzyszyć będą: (i) obowiązkowe oświadczenie złożone do właściwego organu podatkowego o przeznaczeniu samochodu (to jest tylko do działalności gospodarczej) oraz (ii) ewidencja przebiegu pojazdu. Jeśli powyższe warunki nie zostaną spełnione, to jest podatnik nie złoży stosownego oświadczenia, lub też/i nie będzie prowadził ww ewidencji, będzie uprawniony jedynie do odliczenia 50% kwoty podatku naliczonego, tak od ceny nabycia/wartości raty leasingowej, jak i wszelkich opłat związanych z użytkowaniem tego samochodu (przeglądy, serwisy itp.) W takim przypadku, do dnia 30 czerwca 2015 roku nie będzie również uprawniony do odliczenia podatku VAT od paliwa nabywanego do tych samochodów (od lipca 2015 roku, uzyska prawo do odliczenia 50% VAT od paliwa). Oświadczeniu, o którym mowa była powyżej ma służyć informacja VAT-26.

Samochody z homologacją ciężarową nabywane (zakup/leasing) w okresie od 1-ego stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2014 roku (przy czym kluczowy jest termin wydania samochodu) będą się cieszyć pełnym prawem do odliczenia podatku naliczonego VAT. W stosunku do samochodów branych w leasing wymagana będzie rejestracja umowy leasingu we właściwym organie podatkowym do dnia 30 kwietnia 2014 roku. Pozostałe koszty eksploatacji (serwis, paliwo itp.) będą podlegały takim samym rygorom jak te opisane powyżej.

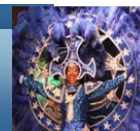
Wprowadzeniu nowych zapisów ustawowych dotyczących nabycia i eksploatacji samochodów towarzyszyć będzie również zmiana rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 2013 roku w sprawie zwolnień od podatku od towarów i usług oraz warunków stosowania tych zwolnień. Zmiana polegać ma na uchynieniu w § 3 w ust. 1 punktu 20. Oznacza to, że **przepis wedle którego zwalniało się z VAT dostawę samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych przez podatników, którym przy nabyciu tych samochodów i pojazdów przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w wysokości 50% lub 60% kwoty podatku nie więcej jednak niż odpowiednio 5.000 zł lub 6.000 zł, z dniem 1-ego kwietnia 2014 roku przestanie obowiązywać.**

BEZUMOWNA KONTYNUACJA NAJMU A OBOWIĄZEK PODATKOWY

Z dniem 1 stycznia 2014 roku uległa zmianie norma dotycząca momentu powstania obowiązku podatkowego w podatku VAT z tytułu świadczonych usług najmi. Obecnie obowiązek ten powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż z upływem terminu płatności, z tytułu świadczenia usług najmu (dzierżawy, leasingu lub usług o podobnym charakterze). Z kolei w myśl art. 19a ust. 8 ustawy o VAT jeżeli przed dokonaniem dostawy towaru lub wykonaniem usługi otrzymano całość lub część zapłaty, w szczególności: przedpłatę, zaliczkę, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą jej otrzymania w odniesieniu do otrzymanej kwoty, z zastrzeżeniem jednak ust. 5 pkt 4 (dotyczącego najmu właśnie). Tak więc nowe przepisy dotyczące najmu lub dzierżawy nie uzależniają już na żadnym etapie powstania obowiązku podatkowego od otrzymania całości lub części zapłaty.

Powstaje jednak wątpliwość co do przypadków gdy mamy do czynienia z dalszym korzystaniem przez najemcę z lokalu, już po wygaśnięciu co prawda umowy najmu ale wynajmujący taki stan rzeczy akceptuje. Innymi słowy umowa najmu wygasa, ale obie strony chcą kontynuować stosunek najmu, przy czym obecnie sa w trakcie renegotjowania nowych warunków. Prowadząc rozmowy co do warunków usług najmu lub dzierżawy na ogół najemca lub dzierżawca dokonuje w tym okresie de facto dobrowolnych wpłat - skoro nadal korzysta z należącego lokalu i jest zainteresowany w zawarciu nowej umowy. Wynika to także z faktu, iż gdyby tego nie czynili to później, już po zawarciu umowy najmu lub dzierżawy, i tak przewidywałyby ona uregulowanie zobowiązania na rzecz wynajmującego. Powstaje więc wątpliwość, czy w takim stanie rzeczy, te dobrowolne wpłaty powinny kontynuować obowiązek zadeklarowania należnego podatku VAT? Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi uznał, na swój sposób, że tak. Przy czym to nie wpłata generować powinna obowiązek podatkowy ale faktyczne kontynuowanie dotychczasowego stosunku najmu. Organ podatkowy w interpretacji z dnia 24 stycznia 2014 roku IPTPP4/443-746/13-5/ALN wskazał: „(...) w niniejszej sprawie mamy do czynienia z kontynuacją dotychczasowego stosunku zobowiązaniowego, to uregulowania zawarte w dotychczasowej umowie najmu/dzierżawy będą się odnosić do okresów występujących między wygaśnięciem dotychczasowej umowy a zawarciem nowej umowy najmu/dzierżawy. (...) obowiązek podatkowy będzie powstawał z chwilą wystawienia faktury z tytułu świadczenia tego rodzaju usług. Jednakże w sytuacji, gdy podatnik nie wystawi faktury lub wystawi ją z opóźnieniem, obowiązek podatkowy powstanie z chwilą upływu terminu na jej wystawienie, tj. z upływem terminu płatności. (...) ustawodawca (...) obowiązek podatkowy z tytułu świadczenia usług najmu/dzierżawy powiązał dwoma okolicznościami - momentem wystawienia faktury VAT oraz upływem terminu płatności określonego pomiędzy stronami. Ustawodawca nie wskazuje na konkretne dokumenty, z których miałyby wynikać termin płatności. Stąd też w zasadzie nie można odrzucić żadnej formy w jakiej świadczący usługi określi termin płatności (...)”. Z interpretacji można wywieść wniosek, że dopóki nie zostanie zawarta nowa umowa najmu, dla potrzeb rozliczeń podatku VAT powinno się stosować dotychczasową umowę.

Obowiązek zadeklarowania VAT, z tytułu najmu/dzierżawy/leasingu powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż z upływem terminu płatności.

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.